

[Stetter.]

ning end Danmark, eller at et medlem af det norske storting skiftede standpunkt, skulle bevirke, at Danmark ville miste milliardbeløb og sætte livsvigtige interesser på spil.

Måske vil statsministeren bekræfte, at udtalelsen i partiets program ikke forhindrer ham og hans regering i at føre og gennemføre den markedspolitik, som folketingets flertal går ind for.

I regeringens tiltrædelseserklæring har statsministeren gentaget, at der også for Danmark foreligger en ny situation, såfremt Norge ikke går med. Det er en udtalelse, som står for regeringens egen regning, idet folketinget aldrig har givet tilslutning til en sådan proklamation. Vi håber, at debatten vil føre til en afklaring af dette centrale spørgsmål.

Modstandere af dansk medlemskab opererer ofte med et alternativ, men det konservative folkeparti godkender ikke, at der eksisterer en anden brugbar løsning, når Storbritannien er medlem af EF. Frihandelsarrangementet EFTA er i opløsning, efter at England har anmeldt sin udtræden fra 1. januar 1973, og dermed er krumtappen i samarbejdet fjernet.

Vi har i markedsudvalget modtaget en udførlig orientering om grundlaget for forhandling om reetablering af samhandel mellem EF og de EFTA-lande, som ikke har søgt om medlemskab. Disse resterende EFTA-lande opnår efter alt at dømme ordninger med EF, således at Danmark, såfremt vi bliver medlem, kan bevare samhandelen først og fremmest med de øvrige nordiske lande. Modstanderne hævder i den forbindelse, at Danmark kan forblive uden for EF og forsøge at opnå en lignende ordning. Men hertil er at sige, at dels er der udelukkende tale om et frihandelsarrangement vedrørende industrivarer, dels er det mest sandsynligt, at et sådant arrangement ikke vil blive etableret, såfremt Danmark og Norge vælger at stå uden for EF.

Det er i første række disse to lande, som har en væsentlig interesse i, at medlemskab af EF ikke udelukker samhandel med Sverige, og det er i første række disse to lande, som har presset på i Bruxelles for at opnå toldfrihedsregler. Det nuværende EF, kun udvidet med England, kan meget vel se en naturlig interesse i at beskytte sit fælles

store marked mod konkurrence fra de nordiske landes industrier.

Et mere fast og formaliseret nordisk samarbejde er ofte fremført som et alternativ til dansk medlemskab af et udvidet EF. Denne tanke har fået en kort opblussen ved den fungerende finske statsminister Auras bemærkning om, at Finland er parat til at genoptage Nordek-forhandlingerne, såfremt Norge og Danmark ikke skulle blive EF-medlemslande. Nu er denne forudsætning, i hvert fald delvis, bristet. Men alt taget i betragtning kunne en nordisk toldunion, som ikke omfattede landbrugsvarer, ikke accepteres som et alternativ. I øvrigt lægger vi mere vægt på Finlands politiske ministres udtalelser, og vi, der deltog i Nordisk Råds 19. session i februar i år i denne sal og hørte daværende statsminister Karjalainen og daværende udenrigsminister Leskinen, er ikke i tvivl om, at Finland ikke kan og ikke vil indgå i en nordisk toldunion, fordi landet nødvendigvis skal tage hensyn til sin neutralitet og til sin østhandel.

Det er især socialistisk folkeparti, som fremhæver det nordiske samarbejde som et alternativ. Det stemmer meget dårligt overens med, at partiet har støttet Krag-regeringens forslag om en midlertidig importafgift, der etablerer en toldmur mellem os og de nordiske lande. Det bliver på denne baggrund interessant at høre partiets ordfører fremlægge sin markedspolitiske målsætning. Skal man være meget venlig, kan man begrænse sig til at konstatere, at der mangler en linje i SF's markedspolitik. Skal man være mere præcis, kan det kun karakteriseres som grænsende til politisk vildledning og politisk forvirring.

Den konservative folketingsgruppe går ind for, at det nordiske samarbejde fastholdes og uddybes i det omfang, det er foreneligt med indholdet i EF-traktaterne. Vi vil fortsat være aktive i de nordiske parlamentarikers møder i Nordisk Råd og i det løbende samarbejde i rådets udvalg, der dækker de fem vigtige områder: det økonomiske, det juridiske, det sociale, det kulturelle og det trafikmæssige fagområde.

Det nordiske ministerråd er en realitet. Samarbejdet mellem de nordiske landes regeringer er dermed officielt etableret, og nu skal rådet selvfølgelig bruges. Vi konstaterer med tilfredshed, at de nordiske landes rege-